

A Fővárosi Ítéltábla dr. Károlyi Attila ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Ferenczy-Nagy István ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 27. napján meghozott, 19.P.27.392/2010/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 108.000 (száznolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 5.000 (ötezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a ... honlapon a volt barátnőjével való szakítást leíró közleményben

- a felperes hozzájárulása nélkül közzétette a felperes képmását, megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait;
- közzétette a felperes címét, munkahelyét és elérhetőségeit, megsértette a felperes magántitok védelméhez fűződő személyiségi jogait;
- valótlanul állította, hogy a felperes a főnök-beosztotti viszony kihasználásával házasságon kívül intim kapcsolatot létesített volna az alperes volt

barátnőjével, megsértette a felperes emberi méltóság, jóhírnév és magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogait.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől és arra kötelezte, hogy a perbeli közleménynek a felperes személyét érintő része hozzáférhetetlenné tétele érdekében az ítélet jogerőre emelkedését követően járjon el a ... honlap üzemeltetőjénél.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.800.000 forint tőkét, és ennek 2010. augusztus 10. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A költségek viseléséről úgy határozott, hogy azokat a felek maguk viseljék.

Megállapította, hogy a tanúk megjelenésével kapcsolatos költségeket a felperes viseli.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 600.000 forint illetékből a felperes 465.000, az alperes pedig 135.000 forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 81. § (1) bekezdését, 85. § (1) bekezdését, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. Cikk 1., 2. pontjait, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1), (3) bekezdéseit, valamint az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát és a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének jogalapjára vonatkozóan elsősorban azt vizsgálta, hogy a per tárgyává tett közlemény az alperestől származik, vagy sem. Az összes körülmény mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy ennek szerzője csak az alperes lehetett. Erre utalt a közlemény erőteljes szubjektivitása. Arra nem merült fel adat, hogy az alperesen kívül harmadik személy is ilyen típusú ismeretekkel rendelkezett volna az alperes magánéletéről, intim kapcsolatairól. Nem cáfolta továbbá az alperes **tanú1 neve** tanú azon nyilatkozatát, mely szerint olyan fényképek is szerepeltek az internetes oldalon, melyek kizárólag az alperes birtokában lehettek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint valószínűtlen, hogy egy olyan személy, aki a párkapcsolatban nem volt érdekelt a felperes által sérelmezett közleményt közzé tudott tenni. Értékelte **tanú1 neve** tanúvallomását olyan szempontból is, hogy a tanú nyilatkozata szerint kizárólag az alperestől

származhatott a közlés, és a kapcsolatuk megszakadása miatt fenyegetőzött is a bosszúállással. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy **tanú1 neve** teljesen érdektelennek nem volt tekinthető, de vallomása alátámasztotta az alperes szerzőségét. A bizonyítási eljárás alapján az is megállapítható volt, hogy az alperes hozzáfért **tanú1 neve** laptopjához, és szakmai tudásánál fogva lehetősége volt a fényképek letöltésére.

Az elsőfokú bíróság mindezeket értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett közleményt és a képeket az alperes jelentette meg az oldalon.

Az elsőfokú bíróság a képmással való visszaélés tekintetében azt állapította meg, hogy az alperes személyéhez köthető közleményben a felperes egyedi azonosításra alkalmas fényképei megjelentek. Arra nézve nem merült fel adat, hogy az alperes kikérte volna a felperes hozzájárulását a képmás közléséhez. Az alperes a hozzájárulás tényét nem bizonyította, ezért az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította a Ptk. 80. § (1) és (2) bekezdése alapján.

A magántitok védelme tekintetében az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperesnek a személyes adatok titokban tartásához méltányolható érdeke fűződik. Az alperes ebben a körben sem bizonyította, hogy az adatok közzétételéhez a felperes hozzájárult volna, ezért a jogsértést ebben a tekintetben is megállapította.

Az alperes azon védekezéséből következően, amely szerint a közleménynek nem ő volt a szerzője, a jóhírnév megsértésével kapcsolatosan a valóság bizonyítására vonatkozó indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy egy házasságon kívüli kapcsolat minden bizonyíték nélküli állítása, ráadásul olyan módon, hogy a felperes beosztottjával létesített volna ilyen kapcsolatot, alkalmas a jóhírnév megsértésére, mert a felperesről alkotott képet negatív módon befolyásolja. Erre tekintettel a jogsértés tényét megállapította.

Kifejtette továbbá, hogy a perrel érintett közleménynek a felperessel foglalkozó része kifejezőmódjában is alkalmas az emberi méltóság védelméhez fűződő jog megsértésére, mert a felperesről kifejezetten lealacsonyító, méltatlan stílusban írt.

Az elsőfokú bíróság a becsület védelméhez fűződő jog sérelmét azonban nem látta bizonyítottnak. Álláspontja szerint ez a jog alapvetően akkor sérül, ha valakit bűncselekmény elkövetésével hamisan vádolnak meg, jelen esetben azonban ilyen nem történt.

A magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jog sérelme ugyanakkor ebben a körben bekövetkezett, mert egy házasságon kívüli kapcsolat fenntartásának állítása alkalmas a felperes magánéletének hátrányos befolyásolására. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a kereset tartalma alapján a becsület védelméhez fűződő jog megsértése helyett a magánélet zavartalanságához fűződő jog megsértését állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a jogsértések megállapításán túl az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, ami a megállapított jogsértések megismétlésének tilalmát jelenti.

Tekintettel arra, hogy a személyiségi jogában sértett fél a Ptk. 84. § (1) bekezdés d) pontja szerint követelheti a sérelmes helyzet megszüntetését, ezért az elsőfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az alperes intézkedjen a megadott határidőn belül a jogsértő közlemények internetről való eltávolításáról.

Az elsőfokú bíróság a felperes által követelt nem vagyoni kártérítéssel összefüggésben azt állapította meg, hogy a jogsértések tárgyi súlya kifejezetten jelentős. Ebben a tekintetben figyelembe vette, hogy többszörös, komoly jogsértés történt. Kifejtette, hogy a magánéleti csalódás és az ezzel kapcsolatos érzések nem jogosítanak fel senkit arra, hogy gyalázkodó módon írjon más személyéről, feldúlva annak magánéletét és nehezítve munkahelyi helyzetét is.

Figyelembe vette a felperes személyes meghallgatása során tett azon nyilatkozatát, amely szerint munkahelyi helyzetének ellehetetlenülését, beosztásának megváltoztatását egyértelműen a perbeli közleményhez kötötte. Mindez odáig vezetett, hogy 2011. augusztusában felettesei közölték vele, hogy munkahelyét megszüntetik. A felperes ezzel összefüggésben csatolta a munkáltató értesítőjét, azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elbocsátás és a perbeli írás közötti ok-okozati összefüggés nem nyert bizonyítást. A munkahely megszüntetésének indokaként semmilyen utalás nem történt a perbeli eseménysorra, és ennek bizonyítása az eljárás folytatásától sem volt várható. Elfogadta azonban a felperes előadását azzal kapcsolatosan, hogy a sérelmezett írás a munkahelyén feszültséget okozott számára, és ezt alátámasztotta **tanú2 neve** tanú vallomása is, aki arról számolt be, hogy a cégen belül is komoly nyilvánosságot kapott az ügy. Az elsőfokú bíróság elfogadta azt, hogy a közlemény a felperes magánéletét hátrányosan befolyásolhatta, személyével szemben megjegyzéseket provokált. Figyelembe vette azt is, hogy a tájékoztatást követően a felperes az összecszerűség tekintetében további bizonyítást nem ajánlott fel. Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság a felperes részére 1.800.000 forint nem vagyoni kártérítést ítélte meg, ezt meghaladóan a keresetét elutasította.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

Az alperes fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el. Másodsorban indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Hivatkozott arra, hogy a per során következetesen tagadta, hogy a neki tulajdonított írás, illetőleg a képek internetre telepítése valóban a magatartásának következményei. A ... internetes oldalt nem hozta létre, nem működteti, a közzétételekre soha, semmifajta ráhatása nem volt. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság marasztaló határozata jogilag téves.

Az elsőfokú bíróság tévesen utalt több helyen a sajtó-helyreigazítási eljárásra. Az elsőfokú bíróság által honlapnak nevezett lap valójában egy internetes bulvárlap,

amely az írott sajtó fogalmának felel meg, és ennek működése független tőle. Nyilvánvalóan van üzemeltetője, felelős szerkesztője, domain név tulajdonosa, azonban egyike sem azonosítható vele. Az elsőfokú bíróság által meghozott marasztaló ítélet csak helyesen megjelölt alperes vonatkozásában lenne helytálló. Az elsőfokú ítéletben írt tevékenységekre fizikailag sem lenne képes, az ítélet eltiltó részének is kizárólag az internetes bulvárlap szerkesztője és fenntartója tehet eleget. Álláspontja szerint az alperesi legitimáció teljes egészében hiányzik, vagyis a felperes nem jó alperest perelt. Saját maga a megjelentetésről, a változtatásról és a megjelentetés megszüntetéséről sem tud rendelkezni. Az elsőfokú bíróság teljes egészében megkerülte a sajtó felelősségét, azt egyáltalában nem vette figyelembe. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyaga alapján nem megfelelően mérlegelt. Nem vette figyelembe a felperesnek azt az állítását, hogy tanú1 neveval nem volt bizalmas viszonyban, ugyanakkor két olyan fénykép is rendelkezésre állt, amelyen egyrészt a felperes öltözködik, másrészt **tanú1 neve** a karjára hajol. Felperes állítására a **tanú1 neve** laptopjáról származó képek mindenképpen cáfolatot jelentenek. Azt a felperesi állítást, mely szerint **tanú1 neve** laptopja a rendelkezésére állt, **tanú3 neve** tanú vallomása is cáfolta. Ugyanakkor azt a tényállítást nem cáfolta senki, hogy **tanú1 neve** laptopját a lakásán több alkalommal, különböző személyek javították. Erősen vitatható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az internetre olyan fényképek kerültek, amelyek az alperes lakásán készültek tanú1 neveről, és ezek kizárólag az alperes birtokában lehettek. Nem valószínű, hogy a közeli kapcsolatban lévő felek ne osztották volna meg egymással a képeiket. Az ezzel kapcsolatban tett nyilatkozatok tekintetben **tanú1 neve** érdektelensége kizárható. Az elsőfokú bíróság a fényképek feltöltését a szakmai tudása miatt hozzá kötötte, megfelelő felkészültség esetén azonban semmilyen nyom nem vezethetne hozzá.

Álláspontja szerint bizonyítás kötelezettség a perben nem terhelte, és a bizonyítatlanság sem eshet a terhére, és nem fordulhat át ellenbizonyítási kötelezettséggé. Kizárólag azt nem tudta bizonyítani, hogy valamit nem tett, azaz az inkriminált cikket nem írta meg. A felperes a cikket kizárólag feltételezésekkel és elfogult tanúvallomással kötötte hozzá. Ilyen körülmények között pedig a felperes nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének. Arra hivatkozott továbbá, hogy az elsőfokú bíróság döntése nem áll összhangban a periratokkal, következtetései helytelenek és okszerűtlenek.

A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség tekintetében változtassa meg és a per teljes költségének viselésére az alperest kötelezze.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az alperes téved a szóban forgó honlap bulvárlapnak minősítésével kapcsolatban. A perbeli oldal egy ún. feltöltős oldal, amely teret enged mindenféle kontroll nélküli tartalmak megjelenítésére. Nincs szó arról, hogy a lap médiaszakemberek felügyelete alatt állna, a tartalmat az ismeretlenség álarca mögé bújó személyek alakítják. Ilyen körülmények között nem is félnek a következményektől, a személyének és családjának, valamint **tanú1 nevenak** a sárba tiprásától és tönkretételétől.

Azért az alperest állította perbe, és nem mást, mert az alperes maga is elismerte, hogy 2010. január elejétől 2010. május közepéig bizalmas viszonyban állt **tanú1 nevével**. A perben olyan részletek kerültek felszínre, amelyről csak az alperes és **tanú1 neve** tudhatott, más harmadik személy pedig nem. Azért is biztos, hogy az alperes a szerző, mert az ügynek voltak előzményei. Az alperes által hivatkozott fényképek pedig a ... termálfürdőben készültek ... napján.

Állította, hogy van ok-okozati összefüggés a honlapra felkerült anyag és munkájának megszűnése között, mert az alperes egy életre megbélyegezte. Az üggyel összefüggésben komoly, pénzben kifejezhető kár érte a személyét és családját egyaránt.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen felsorolta és ismertette, ezért a másodfokú bíróság azokra csak visszautal.

Az elsőfokú bíróság a sajtó-helyreigazítási eljárásra kizárólag a PK 12. és 13. számú állásfoglalásokkal utalt, azonban teljesen egyértelmű volt, hogy a felek jogvitáját általános személyiségi jogi perként kezelte. A bírói gyakorlat a sajtó-helyreigazítási eljárással kapcsolatos polgári kollégiumi állásfoglalásokat az általános személyiségi jogi perekre is irányadónak tekinti, és a keresetindítás, a bizonyítási teher, a jogsértő nyilatkozat értelmezése tekintetében alkalmazza és figyelembe veszi.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetében foglaltak alapján helyesen tette elsődleges vizsgálata tárgyává azt a kérdést, hogy az alperes magatartása közrejátszott-e a sérelmezett közlemény és a mellékelt fényképfelvételek megjelenésében.

A felperes a keresetindítással döntött arról, hogy kivel szemben kívánja érvényesíteni a személyiségi jogi igényét. A felperes úgy ítélte meg, hogy az alperes az, aki a sérelmezett magatartást vele szemben tanúsította és az ezzel kapcsolatos tényállást a keresetlevelében előadta. Elsősorban ezt az állítását kellett igazolnia a perben.

Tekintettel arra, hogy a sérelmezett írás három személyt érintett alapvetően, a felperes azon bizonyítási kötelezettségének, hogy az írás az alperestől származik, csak **tanú1 neve** tanúvallomását tudta felajánlani. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tanú tekintetében akkor, amikor úgy fogalmazott, hogy teljes egészében elfogulatlanak nem volt tekinthető, ugyanakkor tanúvallomását nem is lehetett kizárni a bizonyítékok köréből a bizonyítás korlátozott jellegére tekintettel. A vallomásnak nem voltak olyan belső ellentmondásai, melyre tekintettel azt a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekeszteni.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat és bizonyítékokat megfelelően mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy a kizárólag az alperes lehetett az a

személy, aki a sérelmezett szöveget és a felperest ábrázoló fényképfelvételeket az internet nyilvánossága előtt közreadta. A közlés személyessége, a fényképek birtoklása, a párkapcsolatban való érdekeltség mind olyan tények, amelyek az alperes cselekvőségére egyértelműen utaltak. Nem merült fel olyan körülmény, ami azt támasztotta volna alá, hogy valaki más egy ilyen eseménysor feltárásával a felperest kellemetlen helyzetbe kívánta hozni.

A felperes aktív cselekvősége tekintetében levont következtetés után kizárólag az alperesi eredményes valóságbizonyítás mentesíthette volna az alperest magatartásának hátrányos következményei alól. Az alperesi védekezés azonban szükségképpen mellőzte a valóság bizonyítását. Erre is figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a képmáshoz fűződő jog megsértésén túlmenően nem kellett érintenie a felperest ábrázoló fényképeket, mivel a felperes a kereset szerint a **tanú1 nevével** való kapcsolatot következetesen tagadta. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b), d), e) pontjai alapján a személyiségi jogsértések megállapítása és a jogkövetkezmények tekintetében is.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nem teljesíthetetlen követelés a felperes részéről a Ptk. 84. § (1) bekezdésének d) pontjára tekintettel a sérelmezett közlés eltávolításáról való gondoskodás. Azon logikai következtetés alapján, amely szerint az alperes volt az, aki a közlést és a fényképeket az internetes oldalon elhelyezte, okkal feltételezhető, hogy ennek eltávolításáról is gondoskodni képes.

Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség aránya alapján helyesen döntött a perköltségről. Nem volt indokolt az alperesre hárítani a teljes felperesi perköltséget, figyelemmel a követelt nem vagyoni kártérítés által meghatározott jelentős pertárgyértékre, amely tekintetében a felperes keresete nagyobb részben nem vezetett eredményre.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre. Az alperes a teljes ítéleti marasztalással szemben nyújtott be perorvoslatot, míg a felperes csak a perköltség megállapítását kifogásolta, ezért az alperes köteles a felperesi másodfokú perköltséget viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíja.

A felperes és az alperes kötelesek a le nem rótt csatlakozó fellebbezési és fellebbezési illetéket viselni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. május 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
Amália s.k.
előadó bíró

Dr. Győriné dr. Maurer
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő